
TEKSTY PRZYJĘTE

P9_TA(2020)0213

Współpraca UE–Afryka w dziedzinie bezpieczeństwa w regionie Sahelu, Afryce Zachodniej i Rogu Afryki

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2020 r. w sprawie współpracy UE–Afryka w dziedzinie bezpieczeństwa w regionie Sahelu, Afryce Zachodniej i Rogu Afryki (2020/2002(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 41, 42, 43, 44, 45 i 46,
- uwzględniając raport OECD oraz Klubu Sahelu i Afryki Zachodniej z 14 lutego 2020 r. pt. „The Geography of Conflict in North and West Africa” [Geografia konfliktu w Afryce Północnej i Zachodniej],
- uwzględniając sprawozdanie Sztokholmskiego Międzynarodowego Instytutu Badań nad Pokojem pt. „Trends in World Military Expenditure, 2019” [Tendencje światowych wydatków na zbrojenia, 2019 r.], opublikowane w kwietniu 2020 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 9 marca 2020 r. pt. „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką” (JOIN(2020)0004),
- uwzględniając wspólną deklarację członków Rady Europejskiej i państw należących do Grupy Pięciu na Rzecz Sahelu z 28 kwietnia 2020 r.,
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2020/253 z dnia 25 lutego 2020 r. zmieniającą decyzję (WPZiB) 2018/906 przedłużającą mandat specjalnego przedstawiciela Unii Europejskiej w regionie Sahelu¹,
- uwzględniając wspólną deklarację szefów państw członkowskich Grupy Pięciu na rzecz Sahelu oraz Prezydenta Republiki Francuskiej złożoną na szczycie, który odbył się 13 stycznia 2020 r. w Pau we Francji (deklaracja z Pau),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 20 kwietnia 2015 r. w sprawie regionalnego planu działania na rzecz Sahelu na lata 2015–2020, z dnia 16 marca 2015 r. w sprawie planu działania dotyczącego Zatoki Gwinejskiej na lata 2015–2020 oraz z dnia 25 czerwca

---

¹ Dz.U. L 54 I z 26.2.2020, s. 9.

2018 r. w sprawie Rogu Afryki / Morza Czerwonego,

- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325/1820 i rezolucje przyjęte w jej następstwie,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie strategii UE dla Rogu Afryki¹,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie operacji wspierania pokoju – współpraca UE z ONZ i Unią Afrykańską²,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2018 r. w sprawie Somalii³,
- uwzględniając strategię na rzecz rozwoju i bezpieczeństwa państw Grupy Pięciu na rzecz Sahelu z września 2016 r., ramy zintegrowanych działań priorytetowych z lutego 2020 r., Sojusz na rzecz Sahelu oraz partnerstwo na rzecz stabilności i bezpieczeństwa w regionie Sahelu,
- uwzględniając opracowaną przez Radę koncepcję UE dotyczącą wsparcia reformy sektora bezpieczeństwa w ramach EPBiO z 13 października 2005 r., komunikat Komisji z 24 maja 2006 r. pt. „Koncepcja wsparcia Wspólnoty Europejskiej na rzecz reformy sektora bezpieczeństwa” (COM(2006)0253), wspólny komunikat Komisji oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z 5 lipca 2016 r. pt. „Elementy ogólnounijnych ram strategicznych w celu wspierania reformy sektora bezpieczeństwa” (JOIN(2016)0031) oraz konkluzje Rady z 14 listopada 2016 r. w sprawie ogólnounijnych strategicznych ram wsparcia reformy sektora bezpieczeństwa,
- uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju ONZ, w szczególności cel nr 16 zakładający promowanie pokojowych i inkluzywnych społeczeństw z myślą o zrównoważonym rozwoju,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/821 z dnia 17 maja 2017 r. ustanawiające obowiązki w zakresie należytej staranności w łańcuchu dostaw unijnych importerów cyny, tantalu i wolframu, ich rud oraz złota pochodzących z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka (rozporządzenie w sprawie minerałów z regionów ogarniętych konfliktami)⁴,
- uwzględniając strategiczne ramy dla Rogu Afryki z 14 listopada 2011 r. oraz regionalny plan działania UE na rzecz Rogu Afryki na lata 2015–2020 z 26 października 2015 r.,
- uwzględniając apel Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych o globalne zawieszenie broni w następstwie pandemii koronawirusa (COVID-19),
- uwzględniając strategię UE dotyczącą Zatoki Gwinejskiej z 17 marca 2014 r.,
- uwzględniając strategię UE na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu

---

¹ Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 38.

² Dz.U. C 86 z 6.3.2018, s. 33.

³ Dz.U. C 118 z 8.4.2020, s. 113.

⁴ Dz.U. L 130 z 19.5.2017, s. 1.

z 21 marca 2011 r., przedstawioną przez Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa i Komisję na wniosek Rady,

- uwzględniając wspólne roczne posiedzenia konsultacyjne Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej oraz Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa Unii Europejskiej,
- uwzględniając plan działania na rzecz zwiększenia w ramach WPBiO unijnego wsparcia działań ONZ zapewniających utrzymanie pokoju z 14 czerwca 2012 r. oraz w zakresie wzmocnienia strategicznego partnerstwa ONZ i UE w dziedzinie utrzymywania pokoju i zarządzania kryzysowego – priorytety na lata 2015–2018 z 27 marca 2015 r.,
- uwzględniając wspólną strategię Afryka–UE (JAES) przyjętą podczas drugiego szczytu UE–Afryka, który odbył się w Lizbonie 8 i 9 grudnia 2007 r., oraz plan działania dotyczący JAES na lata 2014–2017 przyjęty podczas czwartego szczytu UE–Afryka, który odbył się w Brukseli 2 i 3 kwietnia 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 3 pt. „Wydajność i skuteczność pomocy UE przekazywanej za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych w krajach dotkniętych konfliktami” z 25 maja 2011 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie 10. rocznicy przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa¹,
- uwzględniając unijne strategiczne podejście w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa z 10 grudnia 2018 r. oraz powiązany plan działania na lata 2019–2024 z 5 lipca 2019 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie roli wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony w przypadku klęsk spowodowanych warunkami klimatycznymi i katastrof naturalnych²,
- uwzględniając sprawozdania Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska z 2011 i 2012 r. dotyczące zabezpieczenia źródeł utrzymania w związku ze zmianą klimatu, migracją i konfliktami w Sahelu,
- uwzględniając koncepcję wzmacniania zdolności UE w zakresie mediacji i dialogu przyjętą przez Radę 10 listopada 2009 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2019 r. w sprawie budowania zdolności UE do zapobiegania konfliktom i mediacji³,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony⁴ oraz w sprawie realizacji wspólnej polityki

---

¹ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 56.

² Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 153.

³ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0158.

⁴ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0009.

zagranicznej i bezpieczeństwa¹,

- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 230/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju (COM(2016)0447),
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 kwietnia 2015 r. pt. „Europejska agenda bezpieczeństwa” (COM(2015)0185),
  - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
  - uwzględniając pismo przesłane przez Komisję Rozwoju,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A9-0129/2020),
- A. mając na uwadze, że rozwój i trwały pokój można zapewnić jedynie w drodze eliminacji podstawowych przyczyn ubóstwa i głodu; mając na uwadze, że bezpieczeństwo stanowi warunek wstępny rozwoju; mając na uwadze, że warunkiem wstępnym trwałego pokoju i stabilności jest bezpieczeństwo ludzkie; mając na uwadze, że silny związek między bezpieczeństwem, rozwojem i interwencją humanitarną ma zasadnicze znaczenie dla zrównoważonego rozwoju w regionie Sahelu, Afryce Zachodniej i Rogu Afryki; mając na uwadze, że bez rozwoju i eliminacji ubóstwa nie będzie trwałego pokoju; mając na uwadze, że stan bezpieczeństwa w regionie Sahelu i Sahary i w Rogu Afryki stopniowo się pogarsza, natomiast działania Unii Europejskiej nie stanowią odpowiedniej reakcji na ten kryzys, zwłaszcza z powodu ograniczeń mandatu i operacyjności;
- B. mając na uwadze, że południowe otoczenie strategiczne UE jest niestabilne; mając na uwadze, że stoi ona w obliczu wielu wyzwań, w szczególności konfliktów zbrojnych na południowych granicach kontynentu europejskiego oraz terroryzmu dżihadystycznego; mając na uwadze, że brak stabilności w tym regionie ma bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo kontynentu europejskiego i jego obywateli, a także na stabilność na zewnętrznych granicach Europy;
- C. mając na uwadze, że bezpieczeństwo i stabilność Sahelu, Afryki Zachodniej i Rogu Afryki muszą być strategicznym celem współpracy UE z rządami krajów południowego sąsiedztwa;
- D. mając na uwadze, że mandaty misji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) są kompleksowe i mają na celu między innymi wspieranie reformy sektora bezpieczeństwa, postępy w reformowaniu wymiaru sprawiedliwości oraz rozwój szkoleń wojskowych i policyjnych, a także wzmocnienie nadzoru;
- E. mając na uwadze, że Unia Europejska jako główny partner regionu Sahelu zobowiązała się dbać o jego bezpieczeństwo i rozwój za pomocą zintegrowanego podejścia koncentrującego się na dialogu politycznym i dyplomatycznym oraz wsparciu rozwojowym i humanitarnym;
- F. mając na uwadze, że w wyniku inicjatywy „Budowanie zdolności na rzecz

---

¹ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0008.

bezpieczeństwa i rozwoju” w 2017 r. przeprowadzono przegląd Instrumentu na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju, który umożliwił finansowanie działań szkoleniowych oraz dostawy nieśmiertelnościowego sprzętu wojskowego dla sił zbrojnych z państw trzecich;

- G. mając na uwadze, że państwa członkowskie są zobowiązane zapewnić personel niezbędny do prowadzenia misji, niedobory, pogłębione w wyniku pandemii spowodowanej rozprzestrzenieniem się COVID-19, oznaczają, że liczba pracowników UE w tych misjach jest ograniczana ze względów zdrowotnych;
- H. mając na uwadze, że od Oceanu Atlantyckiego na zachodzie po Morze Czerwone i Ocean Indyjski na wschodzie wiele krajów afrykańskich zmagają się z wyzwaniami takimi jak: destabilizacja tradycyjnej gospodarki rolno-pasterskiej w wyniku zmiany klimatu, eksploatacja zasobów naturalnych przez podmioty zagraniczne, brak bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego, brak dostępu do podstawowych usług społecznych, nieodpowiednie modele rolnictwa, wzrost liczby ludności oraz presja na zasoby naturalne i środowiskowe, np. wylesianie; mając na uwadze, że kolejnym poważnym wyzwaniem jest pojawienie się nowych form gospodarki mafijnej, w tym handlu ludźmi, migrantami i narkotykami, przemytu dóbr kultury i dzikiej fauny i flory oraz niekontrolowanego eksportu złota i minerałów ze złóż, co w połączeniu ze słabością instytucji i brakiem przejrzystości, nieudolnym zarządzaniem, pogłębiającymi się nierównościami, brakiem zaufania do rządów i korupcją wielu administracji prowadzi do hybrydyzacji ugrupowań zbrojnych, handlarzy i tradycyjnych społeczności oraz do konfliktów regionalnych, a nieakceptowalne zjawisko dżihadystycznego ekstremizmu religijnego jawi się jako fałszywa odpowiedź dla tych społeczeństw, w których można zauważyć postępującą radykalizację;
- I. mając na uwadze, że wyzwania w zakresie bezpieczeństwa, brutalne konflikty i przemoc polityczna przybierają różne formy w poszczególnych regionach, krajach i prowincjach Afryki; mając na uwadze, że w regionach Sahelu czy Rogu Afryki zbrojne grupy islamistyczne i terroryzm, ale także w mniejszym stopniu siły bezpieczeństwa, różne grupy przestępcze i bojówki powodują poważne straty w ludziach, w szczególności wśród ludności cywilnej; mając na uwadze, że sytuacja w większości spośród 19 krajów Afryki Zachodniej jest bardzo zróżnicowana – niektóre państwa są trwale stabilne i bezpieczne, podczas gdy w innych dochodzi do przemocy politycznej lub konfliktu etnicznego;
- J. mając na uwadze, że 3471 przypadków brutalnych wydarzeń odnotowanych w ubiegłym roku przypisano tym grupom; mając na uwadze, że w ubiegłym roku odnotowano także wzrost o 7 % – do ok. 10 460 – liczby ofiar śmiertelnych w wyniku działalności militarnych ugrupowań islamistycznych w Afryce;
- K. mając na uwadze, że działalność terrorystyczna w znacznej mierze koncentruje się w pięciu głównych regionach, obejmujących Somalię, Kotlinę Czadu i Sahel, a także Afrykę Północną i zachodnie wybrzeże Oceanu Indyjskiego, gdzie zagrożenie jest mniejsze, lecz wciąż obecne; mając na uwadze, że w 2019 r. w Sahelu odnotowano najgwałtowniejszy wzrost liczby krwawych działań ekstremistycznych w porównaniu z innymi regionami; mając na uwadze, że każdy teatr działań terrorystycznych charakteryzuje się swoistą dynamiką i wymaga jedyne w swoim rodzaju podejścia regionalnego;

- L. mając na uwadze, że przywódcy UE i Grupy Pięciu na Rzec Sahelu wyrazili głębokie zaniepokojenie wzrostem terroryzmu i pogorszeniem się stanu bezpieczeństwa i sytuacji humanitarnej w regionie Sahelu; mając na uwadze, że terroryzm wywiera coraz większą presję na kraje Grupy Pięciu na Rzec Sahelu i kraje z nimi sąsiadujące; mając na uwadze, że terroryzm powoduje eskalację lokalnych napięć politycznych, etnicznych i religijnych oraz jest podsycany przez ugrupowania przestępcze i fundamentalistyczne, problemy społeczno-ekonomiczne, nieudolne zarządzanie, a także – w niektórych przypadkach – siły bezpieczeństwa i obrony;
- M. mając na uwadze, że ataki terrorystyczne wymierzone w cywilów, instytucje i przedstawicieli państwa, siły bezpieczeństwa i obrony oraz infrastrukturę szkodzą spójności społecznej, oraz mając na uwadze, że ugrupowania terrorystyczne wykorzystują w tym celu również istniejące konflikty lokalne;
- N. mając na uwadze, że wszystkie te wyzwania poważnie wpłynęły na stabilność i pokój w społecznościach lokalnych oraz na tradycyjny porządek oparty na kompromisach i moralnym autorytecie starszyny i tradycyjnych przywódców, który to porządek zastępuje obecnie dominacja uzbrojonych grup przemytników i terrorystów;
- O. mając na uwadze fundamentalne znaczenie, jakie ma stworzenie warunków bezpieczeństwa niezbędnych do odtworzenia podstawowych struktur państwowych, zwłaszcza w regionach oddalonych, gdzie obywatele mogą mieć największe poczucie porzucenia;
- P. mając na uwadze, że ataki terrorystyczne i przestępcze są zwykle wymierzone w ludność cywilną, przedstawicieli państwa, siły bezpieczeństwa i obrony oraz w infrastrukturę społeczno-ekonomiczną, a tym samym szkodzą spójności i integracji społecznej i środowiskowej;
- Q. mając na uwadze, że Sahel jest jednym z regionów najbardziej dotkniętych zjawiskiem proliferacji nielegalnej broni strzeleckiej, a także mając na uwadze, że broń ta, nierejestrowana i przeważnie posiadana nielegalnie, nie tylko zagraża bezpieczeństwu społeczności, ale również jest wykorzystywana przez niebezpieczne międzynarodowe sieci przestępcze zajmujące się różnymi formami nielegalnego handlu, w tym handlem bronią, ludźmi i narkotykami;
- R. mając na uwadze, że według nowych danych Sztokholmskiego Międzynarodowego Instytutu Badań nad Pokojem:
- a) łączne wydatki wojskowe państw w Afryce wzrosły w 2019 r. o 1,5 % do kwoty ok. 41,2 mld USD i jest to pierwszy wzrost wydatków w tym regionie od pięciu lat;
  - b) sprzęt wojskowy importowany do Afryki pochodził w 49 % z Rosji, 14 % ze Stanów Zjednoczonych i 13 % z Chin; mając na uwadze, że 20 % broni sprzedanej ogólnie przez Chiny trafiło do Afryki;
- S. mając na uwadze, że militarne wpływy Rosji na kontynencie afrykańskim polegają na sprzedaży broni, wysyłaniu najemników i doradców politycznych, zawieraniu umów w sprawie bezpieczeństwa i organizowaniu szkoleń dla niestabilnych krajów;
- T. mając na uwadze, że co roku złoto warte miliardy dolarów jest przemycane z krajów Afryki Zachodniej przez Zjednoczone Emiraty Arabskie (ZEA) na Bliskim Wschodzie;

mając na uwadze, że według Organizacji Narodów Zjednoczonych somalijska grupa ekstremistyczna Asz-Szabab generuje miliony dolarów przychodów z eksportu węgla drzewnego do Iranu, a następnie do ZEA, z naruszeniem sankcji ONZ;

- U. mając na uwadze, że ubóstwo, brak edukacji, bezrobocie, konflikty, kryzysy i brak bezpieczeństwa w połączeniu z innymi czynnikami, takimi jak upadłe państwa, złe zarządzanie i korupcja, wpływają szczególnie mocno na młodych ludzi i ich szanse, popychając wielu z nich do ucieczki i opuszczenia domów i rodzin w poszukiwaniu – z narażeniem życia – bezpieczniejszych regionów lub innych kontynentów;
- V. mając na uwadze, że wyżej wspomniane wyzwania ulegną nasileniu w wyniku pandemii COVID-19 i coraz poważniejszych skutków zmiany klimatu; mając na uwadze, że Komisja zapowiedziała przeznaczenie dodatkowych 194 mln EUR na wsparcie bezpieczeństwa, stabilności i odporności w Sahelu;
- W. mając na uwadze, że zagrożenie ze strony bojówek islamistycznych w Afryce nie jest jednorodne, lecz obejmuje działania około 24 ciągle ulegających przeobrażeniom ugrupowań aktywnie operujących w 14 krajach;
- X. mając na uwadze, że Unia Europejska przeprowadziła trzy misje i operacje wojskowe w ramach WPBiO mające na celu zapewnienie szkoleń i doradztwa siłom zbrojnym Somalii (unijna misja szkoleniowa w Somalii (EUTM Somalia) – 2010 r.), Mali (EUTM Mali – 2013 r.) i Republiki Środkowoafrykańskiej (EUTM RCA – 2016 r.), jedną morską operację wojskową (operacja sił morskich UE (NAVFOR) Atalanta – 2009 r.) oraz trzy misje cywilne mające na celu zapewnienie szkoleń i doradztwa wewnętrznym siłom bezpieczeństwa Mali (misja UE dotycząca budowania zdolności w Mali (EUCAP Sahel Mali) – 2012 r.), Nigrze (EUCAP Sahel Niger – 2014 r.) i Somalii (EUCAP Somalia – 2014 r.), projekt GAR-SI Sahel, a także ustanowiła i wkrótce rozpocznie misję doradczą (EUAM) w Republice Środkowoafrykańskiej;
- Y. mając na uwadze, że wiele placówek wojskowych poszczególnych krajów, takich jak Francja i Stany Zjednoczone Ameryki, zapewnia lokalnym partnerom pomoc w zakresie bezpieczeństwa, prowadząc operacje zwalczania terroryzmu i inne działania; mając na uwadze, że równoległe do rozwiązań politycznych, działań służących budowie państwowości i inicjatyw na rzecz rozwoju mają one kluczowe znaczenie dla pokonania grup terrorystycznych i budowy stabilności w regionie;
- Z. mając na uwadze, że ciągle wywieranie presji na terrorystów jest konieczne, aby powstrzymać rozprzestrzenianie się tego zagrożenia na inne regiony i kontynenty, w tym Europę;
- AA. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich dziesięciu lat afrykańskie instytucje bezpieczeństwa wysłały dziesiątki tysięcy pracowników do udziału w operacjach pokojowych na obszarze Afryki, co świadczy o prawdziwej woli uczestnictwa w zarządzaniu bezpieczeństwem na własnym kontynencie;
- AB. mając na uwadze, że UE wspiera również uruchomienie połączonych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, głównego instrumentu przeciwdziałania terroryzmowi, który jest niezbędny do zwalczania terroryzmu, działalności dżihadystów i zagrożeń dla bezpieczeństwa oraz do poprawy bezpieczeństwa regionalnego;

- AC. mając na uwadze, że ciągle podejmowanie działań przez główne regionalne podmioty odpowiedzialne za bezpieczeństwo, takie jak Wspólnota Gospodarcza Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS), wschodnioafrykańskie siły szybkiego reagowania (EASF) oraz afrykańskie siły szybkiego reagowania Unii Afrykańskiej, pokrywa się z interesem UE polegającym na pomocy walczącym krajom w zapewnianiu pokoju i dobrobytu swoim obywatelom;
- AD. mając na uwadze, że współpraca regionalna i stosunki dobrosąsiedzkie między krajami regionu Sahelu, Afryki Zachodniej i Rogu Afryki są niezbędne do utrzymania i zwiększenia stabilności w tych regionach;
- AE. mając na uwadze, że Unia Afrykańska pozostaje kluczowym partnerem UE w działaniach na rzecz pokoju i stabilności;
- AF. mając na uwadze, że na corocznym szczycie w lutym 2020 r. Unia Afrykańska ogłosiła zamiar wysłania 3000 żołnierzy do Sahelu, aby wesprzeć Grupę Pięciu na rzecz Sahelu w walce z ugrupowaniami zbrojnymi;
- AG. mając na uwadze, że od 2017 r. trwa proces regionalizacji misji UE w ramach WPBiO, co wraz z zacieśnianiem współpracy z Grupą Pięciu na rzecz Sahelu ma na celu lepsze identyfikowanie i uzupełnianie braków we współpracy transgranicznej w regionach;
- AH. mając na uwadze, że po latach specjalnych szkoleń trwałość i skuteczność wyżej wspomnianych misji UE i ONZ osłabły wskutek ograniczeń dotyczących ich mandatu, programów szkoleniowych, planów stabilności i poczucia odpowiedzialności na szczeblu lokalnym, a także wskutek niemożności dostarczenia niezbędnego sprzętu dla szkolonych jednostek i dla lokalnych sił obronnych, w tym broni, amunicji i pojazdów; mając na uwadze, że mandat i cel misji UE wymagają przeglądu w celu sporządzenia analizy „wyciągniętych wniosków”, która posłuży do dostosowania obecnych i przyszłych misji do potrzeb;
- AI. mając na uwadze, że wszelkie szkolenia, finansowanie lub wyposażanie sił bezpieczeństwa w państwach trzecich powinny przebiegać z poszanowaniem podstawowych wartości europejskich i przyczyniać się do budowy niezawodnego sektora bezpieczeństwa, który przede wszystkim ma przynosić całej społeczności lokalnej korzyści pod względem bezpieczeństwa, a jednocześnie należy przestrzegać zasad praworządności, w szczególności międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka;
- AJ. mając na uwadze, że te ograniczenia oraz brak spójnej i strategicznej obecności Unii Europejskiej wpływają na wiarygodność działań zewnętrznych UE, podczas gdy inne globalne podmioty intensyfikują swoje działania, wysyłają najemników i budują własne obiekty wojskowe oraz zwiększają dostawy broni i amunicji do krajów tego regionu, nie warunkując ich dobrymi rządami i dbając głównie o promowanie wyłącznie dwustronnych interesów;
- AK. mając na uwadze, że Komunistyczna Partia Chin podczas zjazdu krajowego w 2017 r. przyjęła formalnie inicjatywę „Jeden pas i jeden szlak” przewidującą inwestycje w wysokości aż 8 bln USD w rozległą sieć infrastruktury transportowej, energetycznej i telekomunikacyjnej łączącą Europę, Afrykę i Azję; mając na uwadze, że Chiny są głównym interesariuszem w gospodarce afrykańskiej i wywierają znaczący wpływ na

wiele aspektów spraw na kontynencie;

- AL. mając na uwadze, że w ostatniej dekadzie ZEA stopniowo zwiększały swoją obecność w Rogu Afryki, wykorzystując projekty rozwojowe i humanitarne do wzmocnienia swojego znaczenia geostrategicznego, zwłaszcza w Zatoce Adeńskiej; mając na uwadze, że Somalia wezwała Radę Bezpieczeństwa ONZ do podjęcia działań przeciwko budowie bazy wojskowej ZEA w Somalilandzie;
- AM. mając na uwadze, że Turcja poświęciła lata na budowę zaufania w Rogu Afryki, ponieważ stara się zwiększyć swoje wpływy, zwłaszcza w regionie Morza Czerwonego; mając na uwadze, że tureckie przedsiębiorstwa nadal zarządzają głównym portem morskim i lotniskiem w Mogadiszu, a nawet prowadzą szkolenia wojskowe dla somalijskich żołnierzy rządowych;
- AN. mając na uwadze, że marynarka wojenna Chińskiej Armii Ludowo-Wyzwoleńczej utworzyła swoją pierwszą zamorską bazę wojskową w Dżibuti, a zadłużenie tego kraju wobec Chin wynosi ponad 70 % jego produktu krajowego brutto; mając na uwadze, że z powodu pożyczek w ramach inicjatywy „Jeden pas i jeden szlak” najsłabsze, rozwijające się kraje wpadają w „pułapki zadłużenia”, które uszczuplają rezerwy rządowe i obciążają pokolenia podatników gigantycznymi długami;
- AO. mając na uwadze, że ani armie Somalii, Burkiny Faso i Mali, ani armia środkowoafrykańska nie znalazły skutecznych rozwiązań i z pomocą przyjacielskich sił międzynarodowych usiłują zwalczać dżihadystów i ugrupowania zbrojne lub utrzymać i zabezpieczyć teren, wskutek czego ludność lokalna czuje się opuszczona i obawia się, że z chwilą powrotu i ponownego zajęcia terenu, z którego została wygnana, zostanie oskarżona przez dżihadystów lub ugrupowania zbrojne o współpracę z rządem;
- AP. mając na uwadze, że skala piractwa u wybrzeży zarówno Wschodniej, jak i Zachodniej Afryki znacznie się zmniejszyła w wyniku podejmowanych przez UE i NATO międzynarodowych działań na rzecz bezpieczeństwa morskiego, stanowiących precedens dla europejskiej, afrykańskiej i transatlantyckiej współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa;
- AQ. mając na uwadze, że po latach zaangażowania w wyżej wspomniane misje cywilne i wojskowe ogólna sytuacja znacząco się nie poprawiła i obecnie, mimo podejmowanych wysiłków, systematycznie się pogarsza; mając na uwadze, że z tego powodu nadal istnieje wiele dawnych i nowych wyzwań, a zatem konieczne jest wdrożenie kompleksowej strategii koncentrującej się szczególnie na regionach, w których trudności i napięcia są największe, aby osiągnąć ostateczny cel, jakim jest stabilność w regionie i przekazanie odpowiedzialności za bezpieczeństwo w ręce Afrykańczyków; mając na uwadze, że strategia ta, która będzie odpowiedzią na palącą potrzebę i zaspokoi duże oczekiwania podmiotów lokalnych i miejscowej ludności, powinna uwzględniać przyczyny leżące u podłoża kryzysu;
- AR. mając na uwadze, że kwestia finansowania WPBiO ma zasadnicze znaczenie dla kontynuacji tej polityki, oraz mając na uwadze, że Europejski Fundusz Rozwoju, za pośrednictwem Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, a w przyszłości – Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, udzielają wsparcia Unii Afrykańskiej, finansując między innymi koszty operacyjne wojskowych operacji utrzymywania pokoju w Afryce, w szczególności AMISOM w Somalii; mając na uwadze, że Europejski Instrument na

rzecz Pokoju zastąpi mechanizm ATHENA w celu finansowania wspólnych kosztów operacji wojskowych w ramach WPBiO, a Instrument na rzecz Pokoju w Afryce zapewni UE nowe narzędzie umożliwiające elastyczniejsze prowadzenie operacji wojskowych oraz znacznie zwiększy możliwości udzielania partnerom wsparcia w zakresie bezpieczeństwa; mając na uwadze, że ostateczny wpływ Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju jako instrumentu służącego trwałemu rozwiązywaniu konfliktów siłowych oraz przywracaniu bezpieczeństwa będzie zależał od stopnia, w jakim zostanie on uzupełniony o niezbędne zabezpieczenia i systemy monitorowania, aby uniknąć potencjalnego niewłaściwego wykorzystania udzielonej pomocy oraz zapewnić należyte uwzględnianie kwestii odpowiedzialności, praw człowieka i poszanowania prawa humanitarne; mając na uwadze, że przyszły Europejski Instrument na rzecz Pokoju, który w 2021 r. ma zastąpić Instrument na rzecz Pokoju w Afryce, powinien rozszerzyć jego zakres na państwa partnerskie i umożliwić zaopatrzenie w sprzęt wojskowy;

- AS. mając na uwadze, że UE musi koniecznie wspierać swoich partnerów w regionach Sahelu i Sahary oraz Rogu Afryki, którzy stoją w obliczu zwiększonych wyzwań w walce przeciwko zbrojnym ugrupowaniom terrorystycznym, w tym dżihadystom; mając na uwadze, że Unia Europejska może zareagować we właściwy sposób, zapewniając krajom tego regionu za pośrednictwem Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju niezbędną pomoc, w tym broń i amunicję; mając na uwadze, że należy niezwłocznie zatwierdzić Europejski Instrument na rzecz Pokoju, aby umożliwić niezbędną pomoc wojskową;
- AT. mając na uwadze, że temperatura w Sahelu rośnie 1,5 raza szybciej niż w reszcie świata, oraz mając na uwadze, że według Organizacji Narodów Zjednoczonych ok. 80 % gruntów rolnych w Sahelu jest zdegradowanych, a ok. 50 milionów osób zależnych od hodowli walczy o dostęp do ziemi; mając na uwadze, że według Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża (MKCK) sytuacja ta powoduje brak bezpieczeństwa żywnościowego wśród ludności, która usiłuje zaradzić problemom i staje w obliczu trudnych wyborów;
- AU. mając na uwadze, że skutki zmiany klimatu są czynnikiem ryzyka destabilizacji, przemocy i konfliktów;
- AV. mając na uwadze, że według UNICEF-u gwałtowny wzrost liczby brutalnych ataków na szkoły publiczne, zabójstw, porwań, pobić i gróźb śmierci pod adresem nauczycieli i uczniów doprowadził do zamknięcia ponad 9000 szkół w Afryce Środkowej i Zachodniej, pozbawiając prawie dwa miliony dzieci odpowiedniego wykształcenia;
- AW. mając na uwadze, że UE jest nadal poważnie zaniepokojona wzrostem liczby dzieci rekrutowanych przez grupy ekstremistyczne jako dzieci-żołnierze;
- AX. mając na uwadze, że Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przeszłości (UNODC) zasygnalizowało nowe niepokojące tendencje, jeśli chodzi o handel narkotykami w regionie, o szkodliwych skutkach dla sprawowania rządów, bezpieczeństwa, wzrostu gospodarczego i zdrowia publicznego; mając na uwadze, że według UNODC z Afryki Zachodniej, Środkowej i Północnej pochodzi 87 % wszystkich opioidów farmaceutycznych przechwytywanych na całym świecie, oraz mając na uwadze, że UNODC dostrzega ścisły związek między handlem narkotykami a finansowaniem ugrupowań zbrojnych;

- AY. mając na uwadze, że w unijnym strategicznym podejściu w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa podkreśla się potrzebę włączenia perspektywy płci do wszystkich dziedzin i działań w obszarze pokoju i bezpieczeństwa w celu zapewnienia skuteczności polityki UE;
- AZ. mając na uwadze, że ataki grup ekstremistycznych i eskalacja związanej z zasobami przemocy między społecznościami wywierają wpływ na dostęp do edukacji i opieki zdrowotnej, a wiele dziewcząt jest najbardziej narażonych na różnego rodzaju nadużycia, fizyczne i seksualne;
- BA. mając na uwadze, że z uwagi na rosnącą obecność innych mocarstw zagranicznych Unia Europejska powinna strategicznie w jeszcze większym stopniu zwiększyć swoją obecność gospodarczą;
- BB. mając na uwadze, że komisarz do spraw sąsiedztwa i rozszerzenia zaproponował realokację, przyspieszone uruchomienie i priorytetowe potraktowanie 3,25 mld EUR z istniejących programów w odpowiedzi na potrzeby związane z epidemią koronawirusa w Afryce, w tym przeznaczenie 2,06 mld EUR dla Afryki Subsaharyjskiej;
- BC. mając na uwadze, że UE powinna wzmocnić współpracę z parlamentami narodowymi, w tym z komisjami ds. bezpieczeństwa i obrony, aby usprawnić mające kluczowe znaczenie funkcje nadzoru nad krajowymi i zewnętrznymi interwencjami w dziedzinie bezpieczeństwa;

Działania podejmowane przez Unię Europejską i jej państwa członkowskie

1. uważa, że Komisja, Rada i Wiceprzewodniczący Komisji / Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa muszą koordynować strategię na rzecz rozwoju, pomocy humanitarnej i bezpieczeństwa, w które są zaangażowani, w ramach zintegrowanej strategii prowadzącej do niezależnej odpowiedzialności państw afrykańskich za kwestie bezpieczeństwa i obrony; uważa, że Unia Afrykańska i państwa afrykańskie z tego regionu są kluczowymi partnerami, z którymi UE podejmuje konkretne działania, aby wspólnie zapewnić zrównoważony rozwój i bezpieczeństwo ludzkie; popiera plany Unii Afrykańskiej dotyczące wysłania 3000 żołnierzy w celu wsparcia Grupy Pięciu na Rzecz Sahelu; wyraża głębokie przekonanie, że UE i jej państwa członkowskie, przeprowadzając przegląd działań w zakresie bezpieczeństwa i obrony w regionach Sahelu, Afryki Zachodniej i Rogu Afryki, muszą wzmocnić zdolności partnerów, w tym przez zapewnienie sprzętu wojskowego, z poszanowaniem zasady „nie szkodzić”;
2. przypomina, że walka z terroryzmem zależy zwłaszcza od zdolności zainteresowanych państw do utrzymania silnych i wiarygodnych instytucji, ugruntowanych usług podstawowych, w tym zdolności w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego, i wymiaru sprawiedliwości, do którego obywatele mają zaufanie, w szczególności w sprawach karnych; uważa, że w strategii bezpieczeństwa dla regionów Sahelu, Afryki Zachodniej i Rogu Afryki należy zająć się przede wszystkim przyczynami leżącymi u podłoża konfliktów w regionie, gdyż eliminacja ubóstwa jest kluczem do trwałego pokoju;
3. apeluje o wspieranie odnowionych stosunków między UE a kontynentem afrykańskim, opartych na solidarności, wzajemnym szacunku i obopólnych korzyściach, i trzymanie

się stale zasad poszanowania prawa międzynarodowego, suwerenności państwowej i równości stron;

4. uważa, że wszystkie misje, operacje i inne działania Unii Europejskiej w ramach WPZiB muszą być koordynowane przez Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela z upoważnienia Rady zgodnie z art. 43 ust. 2 TUE oraz że Wspólna Komórka ds. Koordynacji Wsparcia powinna udzielać Komisji i Wiceprzewodniczącemu Komisji / Wysokiemu Przedstawicielowi więcej porad, powinna odgrywać większą rolę koordynacyjną i zaproponować utworzenie scentralizowanego cywilno-wojskowego ośrodka politycznego, który wzmocniłby zdolności misji i projektów Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Wojskowych oraz Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych;
5. jest głęboko przekonany, że UE powinna jak najwięcej zainwestować w procesy mające zapobiegać konfliktom poprzez uruchomienie wielu bardzo konkretnych procesów i projektów w zakresie mediacji, dialogu i pojednania równoległe do innych środków bezpieczeństwa; podkreśla potrzebę stosowania również podejścia nieukierunkowanego na państwo, mającego wspierać stabilność i bezpieczeństwo, w szczególności w odniesieniu do napięć między społecznościami; jest głęboko przekonany, że w perspektywie średnio- i długoterminowej skuteczna będzie jedynie taka pomoc w zakresie bezpieczeństwa, która w centrum stawia bezpieczeństwo ludzkie;
6. podkreśla, że aby zwiększyć widoczność działań UE, trzeba pilnie wzmocnić misje i operacje WPBiO oraz ogólną politykę UE w zakresie planowania strategicznego i komunikacji;
7. z zadowoleniem przyjmuje ogólne zaangażowanie UE w regionie Sahelu, w Afryce Zachodniej i Rogu Afryki oraz docenia wkład misji i operacji WPBiO w zapewnianie pokoju, bezpieczeństwa i stabilności międzynarodowej; podkreśla jednak konieczność dostosowania zasad finansowych i administracyjnych, a także procesów podejmowania decyzji politycznych, by odpowiedź na kryzysy była szybsza i skuteczniejsza;
8. ponawia apel o białą księgę dotyczącą europejskiej obrony, w której zaplanowano by i przedstawiono bardzo precyzyjne scenariusze ewentualnych interwencji wojskowych UE i leżące u ich podstaw zasady zgodnie z zadaniami wojskowymi określonymi w art. 43 ust. 1 TUE;
9. wyraża uznanie dla pracowników misji UE, którzy pomimo bardzo trudnych warunków doskonale wykonują swoją pracę oraz wykazują się zaangażowaniem i profesjonalizmem;
10. podkreśla, że z uwagi na poważne i głębokie pogorszenie stanu bezpieczeństwa w regionie oraz w celu wypełnienia luk w unijnych misjach i projektach należy wzmocnić budowanie potencjału partnerów w sektorze bezpieczeństwa, aby lepiej reagować na poważne wyzwania i trudne warunki bezpieczeństwa w regionie, w tym przez wspieranie państw trzecich w walce z terroryzmem na ich terytorium;
11. popiera wspólny komunikat Komisji oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 28 kwietnia 2015 r. pt. „Budowanie zdolności na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju – Umożliwienie partnerom zapobiegania

kryzysom i zarządzania nimi”¹;

12. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji i trwające negocjacje międzyinstytucjonalne mające na celu ustanowienie rozporządzenia w sprawie Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR), obejmującego wszystkie zadania obecnego Instrumentu na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju;
13. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela, wsparty przez Komisję, dotyczący utworzenia w ramach unijnej WPZiB Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju służącego do finansowania współpracy wojskowej i w dziedzinie obronności z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, w tym sprzętu na podstawie wspólnego wykazu uzbrojenia UE, co wypełni istotną lukę we wsparciu unijnym i razem z ISWMR da UE możliwość szybszego i skuteczniejszego reagowania na wyzwania w zakresie bezpieczeństwa, oraz wzywa do szybkiego przyjęcia tego wniosku; przypomina, że celem Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju jest wcielenie Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce i stworzenie komponentu budowania zdolności, który umożliwiłby dostarczanie sprzętu wojskowego krajom partnerskim, w tym broni i amunicji, przy pełnym poszanowaniu wspólnego stanowiska, praw człowieka i prawa humanitarnego, oraz zawierałby skuteczne przepisy dotyczące przejrzystości wymienione w zaleceniu z 28 marca 2019 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, aby zagwarantować, żeby żaden sprzęt wojskowy nie trafił do odbiorców dopuszczających się nadużyć, aktów okrucieństwa i innych aktów na szkodę ludności cywilnej; zauważa, że od czerwca 2018 r. państwa członkowskie pracują nad decyzją Rady ustanawiającą Europejski Instrument na rzecz Pokoju, który powinien powstać najpóźniej w styczniu 2021 r.; w związku z tym oraz z uwagi na aktualną sytuację w Afryce wzywa Radę, aby zatwierdziła wniosek, przyjmując niezwłocznie niezbędną decyzję ustanawiającą ten nowy instrument wsparcia zdolności wojskowych afrykańskich sił zbrojnych, oraz:
  - a) postuluje, aby budżet Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju był na tyle duży, żeby skutecznie stawić czoła obecnym wyzwaniom związanym ze szkoleniami, operacjami, misjami, projektami i sprzętem wojskowym, w tym bronią, amunicją i środkami transportu;
  - b) aby dopilnować, żeby Europejski Instrument na rzecz Pokoju przewyższył obecne ograniczenia Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce oraz unijnego budżetu dotyczące nabywania broni i amunicji;
  - c) apeluje, aby zapewnić finansowanie z budżetu UE na wydatki administracyjne wynikające z decyzji Rady, w tym wydatki na personel;
  - d) apeluje do Rady, aby obciążała państwa członkowskie wydatkami operacyjnymi wynikającymi z wdrożenia decyzji, w tym za sprzęt i szkolenia;
  - e) przyjmuje do wiadomości, że państwa członkowskie, które nie uczestniczą w finansowaniu konkretnej akcji lub jej części, mogłyby wstrzymać się od głosu w Radzie;

---

¹ JOIN(2015)0017.

- f) apeluje, by utworzyć w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych (ESDZ) nowy specjalny dział odpowiedzialny za zarządzanie nowym instrumentem, który nadzorowałby dostawy i wykorzystanie sprzętu oraz szkolenia, w tym odpowiednie zabezpieczenia i środki ograniczające ryzyko;
  - g) uważa, że dostarczanie i wykorzystywanie takiego sprzętu oraz szkolenia powinny być monitorowane przez ekspertów oddelegowanych do tego działu przez państwa członkowskie w celu informowania o tym Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela, i powinny podlegać kontroli ze strony Parlamentu Europejskiego i audytowi Europejskiego Trybunału Obrachunkowego;
14. uważa, że na osłabienie stabilności, skuteczności i widoczności misji cywilnych i wojskowych UE w Afryce, pomimo silnego zaangażowania i wysokiego profesjonalizmu pracowników, szczególnie mocno wpłynął również brak poczucia odpowiedzialności na szczeblu lokalnym, planów stabilności i podstawowego sprzętu w krajach, w których prowadzono misje, a także możliwości wzmocnienia zdolności partnerów;
  15. wzywa Komisję i Radę, by zgodnie z art. 209 i 212 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz w świetle bardzo poważnych kryzysów w dziedzinie bezpieczeństwa w regionie Sahelu i Sahary oraz w Afryce Wschodniej dopilnowały, żeby zbadano wykorzystanie wszystkich instrumentów finansowania pod kątem eliminacji przyczyn leżących u podłoża konfliktów i wspierania rozwoju zdolności w zakresie bezpieczeństwa w dotkniętych tymi problemami państwach afrykańskich;
  16. z zadowoleniem przyjmuje propozycję wzmocnienia zasady partnerstwa w stosunkach między Afryką a UE, zawartą we wspólnym komunikacie pt. „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką”(JOIN(2020)0004); wzywa Komisję, a zwłaszcza Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela, do inicjowania dostosowanych do potrzeb partnerstw dwustronnych na rzecz transformacji obejmującej szerokie spektrum obszarów, przy czym priorytetem jest bezpieczeństwo i obrona; wzywa Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela, by wyraził uznanie dla krajów osiagających postępy w umacnianiu demokracji i bezpieczeństwa ludzkiego oraz zachęcał je do zawierania partnerstw dwustronnych na zasadzie „więcej za więcej”; wzywa Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela aby, poza partnerstwami dwustronnymi, pomagał w konsolidacji funkcji bezpieczeństwa organizacji subregionalnych, takich jak ECOWAS, Wspólnota Wschodnioafrykańska czy Południowoafrykańska Wspólnota Rozwoju (SADC);
  17. zaleca, by UE rozważyła wniesienie wkładu w koszty operacyjne i logistyczne operacji przeciwko terroryzmowi prowadzonych przez krajowe siły zbrojne Mauretanii, Mali, Burkiny Faso, Nigru i Czadu w ramach operacji utrzymywania pokoju w regionie Sahelu i Sahary oraz przez przyjęcie podejścia podobnego do tego, które stosuje wobec finansowania połączonych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu oraz misji Unii Afrykańskiej w Somalii (AMISOM), a ponadto zauważa, że Europejski Instrument na rzecz Pokoju byłby odpowiednim instrumentem do realizacji tego celu;
  18. zachęca do przedyskutowania, czy wskazane jest stosowanie wobec istniejących programów szkoleń takich samych ułatwień w zakupie sprzętu wojskowego, w tym broni, jak te, które są obecnie przewidziane w odniesieniu do rozmieszczania i szkolenia połączonych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, w tym, w razie potrzeby,

wsparcia finansowego;

19. zaleca, by wszelkie finansowanie operacji na rzecz budowania zdolności państw afrykańskich było uzależnione od przedstawienia przez państwo otrzymujące pomoc uzgodnionego wspólnie planu wsparcia, który obejmuje szkolenia w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa, praw człowieka, międzynarodowego prawa humanitarnego i praworządności, ma rozsądny harmonogram, a jego realizacja będzie monitorowana przez UE, przy czym przewiduje się możliwość dalszych dostosowań w zależności od rozwoju sytuacji;
20. wyraża głębokie zaniepokojenie dużą liczbą przypadków bardzo poważnych naruszeń praw człowieka popełnionych przez malijskie siły bezpieczeństwa, które to naruszenia zostały zbadane i zgłoszone przez Wszechstronną Zintegrowaną Misję Stabilizacyjną ONZ w Mali (MINUSMA);
21. uznaje znaczenie Mali dla stabilności Sahelu i podziela głębokie obawy ECOWAS dotyczące zamachu stanu w Mali w dniu 18 sierpnia 2020 r.; podkreśla, że ciągła współpraca ze społecznością międzynarodową, w szczególności z UE i ONZ, i wsparcie ze strony tej społeczności mogą być prowadzone z powodzeniem tylko wtedy, gdy podjęte zostaną istotne kroki, a mianowicie ustanowienie dobrze przygotowanego, solidnego, przejrzystego i trwałego systemu wyborczego zapewniającego wiarygodne, wolne i uczciwe wybory oraz prawdziwie równe warunki działania dla partii politycznych; zgadza się, że potrzebny jest pluralistyczny rząd przejściowy, który musi obejmować wszystkie grupy polityczne i społeczne oraz dążyć do ochrony konstytucyjnych praw i wolności każdego obywatela, nie tracąc jednak z oczu obecnych pilnych wyzwań społecznych, w zakresie bezpieczeństwa i gospodarczych, które wymagają pilnych działań w odpowiedzi na uzasadnione żądania obywateli dotyczące pluralistycznego i konstruktywnego dialogu na temat przyszłej drogi ich kraju; popiera wysiłki ESDZ na rzecz znalezienia pokojowego i demokratycznego rozwiązania, które ostatecznie przywróci trwałą stabilność i zaufanie obywateli malijskich do ich instytucji i administracji publicznej, które powinny być prawdziwie pluralistyczne, wolne od korupcji i służyć wszystkim obywatelom w ich dążeniu do dobrobytu, pokoju, rozwoju, stabilności i bezpieczeństwa;
22. odnotowuje sprawozdania oceniające ONZ w sprawie egzekwowania prawa i pomocy w działaniach naprawczych w związku z wykorzystywaniem seksualnym i nadużyciami seksualnymi popełnionymi przez pracowników ONZ i inny personel podczas operacji pokojowych; jest głęboko zaszokowany zatrważającymi rozmiarami tych przestępstw oraz faktem, że sprawcy nie zostali pociągnięci do odpowiedzialności; jest również wstrząśnięty zarzutami seksualnego wykorzystywania dzieci przez żołnierzy oddziałów europejskich i oenzetowskich, w szczególności w Republice Środkowoafrykańskiej w 2016 r., i apeluje o sprawiedliwość; wzywa ONZ, państwa członkowskie UE oraz unijne organy WPBiO do przeprowadzenia dochodzeń, postawienia przed sądem i skazania wszystkich pracowników ONZ, organów krajowych i unijnych, którzy dopuścili się przemocy seksualnej – bezzwłocznie oraz z największą determinacją; podkreśla pilną potrzebę reformy odnośnych struktur w taki sposób, aby położyć kres bezkarności personelu ONZ i UE, a także ustanowienia dobrze funkcjonujących i przejrzystych mechanizmów nadzoru i rozliczalności; uważa za niedopuszczalne, że obecnie kroki prawne dotyczące zarzucanych nadużyć mają czysto dobrowolny charakter i zależą od państwa wysyłającego oddziały; jest przekonany, że również szkolenia i edukacja mogą przyczynić się do zmniejszenia liczby takich poważnych

przestępstw i do zapobiegania im; przypomina z mocą o pilnej potrzebie zapobieżenia takim przestępstwom w przyszłości, również w celu przywrócenia zaufania miejscowej ludności do międzynarodowych misji pokojowych;

23. wzywa do przededefiniowania formatu misji szkoleniowych EUTM Mali, EUTM RCA i EUTM Somalia, aby lepiej dostosować je do rzeczywistych potrzeb sił zbrojnych i potrzeb ludności państw korzystających z tych misji, poprzez:
  - a) harmonizację metod szkolenia oraz zasad postępowania i zaangażowania, a także dopilnowanie, by były one zindywidualizowane i dostosowane do stwierdzonych potrzeb w danym kraju oraz obejmowały szkolenia w zakresie równości płci i praw kobiet, w tym program działań na rzecz kobiet, pokoju i bezpieczeństwa;
  - b) opracowanie i stosowanie nadrzędnej polityki reformy sektora bezpieczeństwa, która koncentruje się na bezpieczeństwie ludzkim i stawia potrzeby bezpieczeństwa całej ludności w centrum wszystkich jej elementów;
  - c) dopilnowanie, aby instruktorzy unijni byli uprawnieni do wyboru – w koordynacji z lokalnymi władzami wojskowymi – żołnierzy spośród osób proponowanych przez władze lokalne, mogli ich szkolić w celu podniesienia ich umiejętności, w tym znajomości międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka, oraz nadzorować ich i towarzyszyć im w terenie po ukończeniu szkolenia, aby ich oceniać i zapobiegać rozwiązywaniu jednostek i rozprasaniu żołnierzy;
  - d) dostarczanie ośrodkom szkoleniowym sprzętu zarówno współdzielonego, jak i indywidualnego, jeżeli dane państwo go nie udostępnia, aby mieć pewność, że można prowadzić odpowiednie szkolenia po wprowadzeniu przez UE zabezpieczeń, które gwarantują przestrzeganie ośmiu kryteriów wspólnego stanowiska 944 podczas transferu broni do państw trzecich oraz kontrolę po dostawie i kontrolę końcowego przeznaczenia, żeby zapobiegać przekazywaniu broni ugrupowaniom zbrojnym, w tym terrorystom;
  - e) poprawę wskaźnika obsadzenia stanowisk w ramach misji w celu rozwiązania nawracających problemów;
  - f) zapewnienie, aby szkolenie odpowiadało realiom operacyjnym, tj. obejmowało mobilność oraz zdolności w dziedzinie dowodzenia i kontroli;
  - g) korzystanie z oddelegowania niezbędnej wojskowej wiedzy fachowej, zwłaszcza w dziedzinie doradztwa strategicznego;
  - h) wprowadzenie mechanizmu monitorowania i ochrony praw człowieka, aby zapobiegać ich łamaniu;
24. jest zdania, że wzmocnienie elementu doradczego niektórych misji (EUTM Somalia) w strukturach dowodzenia sił lokalnych umożliwiłoby wywieranie znacznego wpływu na sposób prowadzenia operacji, jak również w ramach wielostronnego wsparcia wojskowego;
25. uważa, że UE powinna wprowadzić właściwy nadzór i nadal przeprowadzać skuteczne oceny okresowe i przeglądy strategiczne misji cywilnych EUCAP Sahel Mali, EUCAP

Sahel Niger, EUCAP Somalia i EUAM RCA, analizując ich mandat, budżet i zasoby ludzkie, oraz powinna nadal stosować systemy monitorowania przewidziane w planie realizacji misji i analizy porównawcze jako kompleksowe narzędzie sterowania; jest przekonany, że misje byłyby lepiej dostosowane do zmieniających się warunków bezpieczeństwa i sytuacji politycznej, gdyby były dopasowane do lokalnych potrzeb i gdyby zintensyfikowano współpracę z partnerami lokalnymi, dzięki czemu stałyby się one jeszcze bardziej operacyjne i skuteczne, a także można byłoby je włączyć w szerszej zakrojone reformy sektora bezpieczeństwa w służbie bezpieczeństwa ludności lokalnej; wzywa Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela oraz ESDZ, by skontaktowali się z Parlamentem w sprawie sprawozdania rocznego na temat WPBiO za 2019 r.¹ i przeprowadzonej przez Parlament oceny misji w Afryce; ponownie krytykuje brak „odpowiednich wskaźników do monitorowania wyników misji EUCAP Niger i EUCAP Mali” oraz to, że „monitorowanie i ocena działań misji były niewystarczające i nie uwzględniały ich skutków”; wzywa Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela oraz ESDZ, by odnieśli się do przeprowadzonej przez Parlament oceny formowania sił w ramach EUTM Somalia;

26. zauważa, że sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w Somalii jest bardzo niepokojąca i stanowi czynnik destabilizacji w całym Rogu Afryki, a nawet poza nim; uważa, że federalny rząd Somalii nie może przyjąć wszystkich obowiązków oraz że krajowa armia somalijska, pomimo niedawnych postępów, wciąż nie jest w stanie samodzielnie zwalczać działalności terrorystycznej Asz-Szababu; przypomina, że wojsko somalijskie ma przejść obowiązki od AMISOM w grudniu 2021 r.; podkreśla, że osiągnięcie tego celu wymaga nowego i kompleksowego programu pomocy, i wzywa UE do uzgodnienia z Unią Afrykańską i rządem Somalii stanowiska w sprawie mechanizmu, który zostanie wprowadzony po zakończeniu działań AMISOM;
27. jest zdania, że kryzys w Zatoce Perskiej ma poważne konsekwencje dla Somalii, jako że ZEA nadal wspierają wyraźne działania, które bezpośrednio podważają korzyści w zakresie bezpieczeństwa i korzyści polityczne osiągnięte do tej pory w Somalii, co prowadzi do braku zgody między federalnym rządem Somalii a federalnymi państwami członkowskimi w sprawie bezpieczeństwa, wyborów krajowych i kwestii związanych z rozwojem, oraz wzywa do natychmiastowego zaprzestania takich działań;
28. zobowiązuje malijskich sygnatariuszy Porozumienia na rzecz pokoju i pojednania w Mali, zawartego w wyniku procesu algierskiego, do jego przestrzegania i niezwłocznego wdrożenia;
29. wyraża przekonanie, że w okresie przejściowym Unia Europejska powinna nadal udzielać wsparcia finansowego AMISOM za pośrednictwem Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, powinna utrzymywać obecność trzech unijnych misji i operacji wojskowych lub cywilnych (Atalanta, EUTM Somalia i EUCAP Somalia), ale poddać je przeglądowi, wspierać instytucje demokratyczne, kontynuować szkolenia armii krajowej i ustanawianie przejrzystych, rozliczalnych i kontrolowanych demokratycznie sektorów bezpieczeństwa;
30. wzywa państwa członkowskie i UE, aby pomogły połączonym siłom Grupy Pięciu na

---

¹ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony – sprawozdanie roczne (Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0009).

rzecz Sahelu osiągnąć operacyjność, udzielając im pomocy finansowej oraz zapewniając sprzęt wojskowy i szkolenia, z zagwarantowaniem odpowiednich zabezpieczeń i środków łagodzących, a także doradzając im w dziedzinie doktryny, planowanej zdolności i zarządzania; podkreśla, że w tym zakresie potrzebny jest silny i wiarygodny komponent policyjny; wzywa partnerów, którzy złożyli deklaracje na konferencji darczyńców w Brukseli w dniu 22 lutego 2018 r., do niezwłocznego wywiązania się z obietnic;

31. wyraża przekonanie, że państwa afrykańskie muszą wziąć na siebie odpowiedzialność za wypełnianie suwerennych obowiązków stabilizacji wszystkich terenów oczyszczonych z grup dżihadystów, terrorystów, przestępców, ugrupowań zbrojnych, przemytników i bandytów, ochrony obywateli i zapewnienia podstawowych usług (administracji, zaopatrzenia w wodę i prąd, służby zdrowia, wymiaru sprawiedliwości, edukacji); mając na uwadze, że wojsko lub siły bezpieczeństwa powinny zapewniać odpowiednie warunki bezpieczeństwa i podstawowe usługi tymczasowo, do czasu ich przejęcia przez administrację cywilną, wzywa Unię Europejską, aby energiczniej wspierała państwa afrykańskie w zakresie świadczenia podstawowych usług;
32. popiera wniosek Unii Afrykańskiej skierowany do Organizacji Narodów Zjednoczonych o dostęp do ocenianych przez ONZ wkładów w misje pod dowództwem sił afrykańskich posiadające mandat Rady Bezpieczeństwa ONZ;
33. podkreśla, że potrzebna jest koordynacja z państwami Afryki Północnej, jak również skuteczne dążenie do pokoju i pojednania w Libii, aby zapobiec przekształceniu jej w centrum rozprzestrzeniania się dżihadyzmu, grup terrorystów i przestępców, ugrupowań zbrojnych oraz handlu bronią i ludźmi; zachęca w związku z tym do rozmów pokojowych w formule 5+5 i wzywa wszystkie kraje do przestrzegania ducha konferencji berlińskiej; wyraża nadzieję, że ostatnie sygnały o zawieszeniu broni i pokoju w Libii zmaterializują się; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje niedawne inicjatywy ESDZ i wiceprzewodniczącego/wysokiego przedstawiciela, w szczególności jego wizytę w Libii w dniu 1 września 2020 r., i podkreśla, że UE powinna odgrywać wiodącą rolę w procesie mediacji;
34. apeluje, by UE zajęła się nieustannymi i rosnącymi zagrożeniami dla ochrony i zachowania dziedzictwa kulturowego oraz by powstrzymała przemyt dóbr kultury, zwłaszcza w strefach konfliktów;
35. uważa, że należy przewidzieć współpracę z krajami Afryki Północnej, głównie w zakresie wymiany informacji i danych wywiadowczych, szkoleń wojskowych i walki z radykalizacją postaw, z uwagi na udowodnione doświadczenie niektórych z tych państw;
36. uważa, że kompleksowa, średnio- i długoterminowa polityka bezpieczeństwa dotycząca tych regionów powinna również koncentrować się na wspieraniu odporności;
37. przyjmuje z zadowoleniem i popiera kompleksowe podejście Mauretanii do jej działań wojskowych i w zakresie bezpieczeństwa, które obejmuje strategię opierającą się na aspektach społecznych i rozwojowych; wyraża solidarność z Nigrem, Mali i Burkina Faso, państwami głęboko dotkniętymi terroryzmem; wyraża uznanie dla wysiłków i poświęcenia społeczności międzynarodowej, Wszechstronnej Zintegrowanej Misji Stabilizacyjnej ONZ w Mali, wielonarodowej wspólnej grupy zadaniowej, Grupy Pięciu

- i francuskich sił zbrojnych (operacja „Barkhane”), unijnej Komórki Doradztwa i Koordynacji Regionalnej (RACC), EUCAP Sahel Mali i Niger, EUTM Mali, GAR-SI Sahel oraz wojska czadyjskiego, które jest podstawową siłą w centralnych i wschodnich sektorach Grupy Pięciu potrzebującą specjalnego wsparcia dla swoich batalionów; wzywa kraje Grupy Pięciu na rzecz Sahelu do realizacji reform wewnętrznych i pełnego stosowania praw człowieka, zasad dobrego sprawowania rządów i demokratycznej rozliczalności, poszanowania praw człowieka i standardów demokratycznych;
38. z zadowoleniem przyjmuje wspólną deklarację przewodniczącego Rady Europejskiej Charlesa Michela oraz prezydenta Islamskiej Republiki Mauretańskiej i obecnego przewodniczącego Grupy Pięciu na rzecz Sahelu Muhammada Szejka uld Ghazuniego z dnia 28 kwietnia 2020 r., w której odnowili oni i zwiększyli zobowiązanie na rzecz bezpieczeństwa, stabilności i rozwoju Sahelu w ścisłej współpracy z Sekretarzem Generalnym Organizacji Narodów Zjednoczonych, przewodniczącym Komisji Unii Afrykańskiej oraz obecnym przewodniczącym ECOWAS;
  39. zachęca państwa członkowskie do wspierania operacji „Barkhane” i „Takuba” oraz misji „Gazelle” i „New Nero” oraz do współpracy przy ich prowadzeniu; podkreśla znaczne inwestycje w zasoby ludzkie i inwestycje wojskowe państw członkowskich, które biorą już udział w tych operacjach i misjach; podkreśla, że potrzebne jest większe zaangażowanie Europy, ale nie może ono zastąpić obowiązku przeprowadzenia przez kraje niezbędnych reform wewnętrznych mających na celu zapewnienie zrównoważonego rozwoju i sektorów bezpieczeństwa;
  40. wzywa UE, aby zwróciła szczególną uwagę na rozprzestrzenianie się zbrojnych ugrupowań terrorystycznych, w szczególności terroryzmu islamistycznego i brutalnego ekstremizmu wahabickiego, w regionach Sahelu, Afryki Zachodniej i Rogu Afryki, a także aby nie ustawała w globalnych wysiłkach na rzecz zwalczania dżihadyzmu; w związku ze strategicznym wpływem tych regionów na stabilność i bezpieczeństwo krajów południowego sąsiedztwa, na bezpieczeństwo morskie oraz presję, jaka z pewnością będzie wywierana na europejskie granice zewnętrzne, wzywa do poprawy współpracy z zainteresowanymi krajami w zakresie bezpieczeństwa oraz programów pomocowych;
  41. wzywa UE, aby przeprowadziła kompleksową ocenę JAES oraz wspólnego komunikatu Komisji i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 9 marca 2020 r. pt. „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką”, a także by wspierała realizację konkluzji Rady z 20 kwietnia 2015 r. w sprawie regionalnego planu działania na rzecz Sahelu na lata 2015–2020, z 16 marca 2015 r. w sprawie planu działania dotyczącego Zatoki Gwinejskiej na lata 2015–2020, z 25 czerwca 2018 r. w sprawie Rogu Afryki / Morza Czerwonego i Sahelu/Mali oraz deklaracji z Pau;
  42. wymaga zapewnienia dalszej ochrony i dalszego wsparcia działających na miejscu władz, społeczności i organizacji oświatowych, które próbują znaleźć alternatywne możliwości uczenia się w ośrodkach wspólnotowych oraz angażują tysiące dzieci z Afryki Zachodniej i regionu Sahelu w programy edukacyjne i programy nauki umiejętności;

Dobre rządy i zrównoważony rozwój

43. stwierdza, że strategia bezpieczeństwa nie może istnieć bez wspólnego działania na rzecz zrównoważonego rozwoju i pomocy humanitarnej; przypomina o różnych przyczynach leżących u źródeł terroryzmu i konfliktów zbrojnych; wzywa do wspierania rozwoju kapitału ludzkiego i zasobów ludzkich, zaspokajania potrzeb najbardziej zagrożonych społeczności oraz budowania zdolności ludności w zakresie odporności;
44. wyraża przekonanie, że Unia Europejska powinna dopilnować, aby plany zrównoważonego rozwoju były osadzone w kontekście i wielosektorowe oraz oferowały globalne rozwiązanie problemów danego regionu; podkreśla, że zintegrowane podejście do pokoju, bezpieczeństwa i zrównoważonego rozwoju wymaga istotnego zaangażowania lokalnych podmiotów społeczeństwa obywatelskiego, a zwłaszcza kobiet i osób młodych, przypomina jednocześnie o roli starszyny i tradycyjnych przywódców w społecznościach Sahelu i Sahary; jest zdania, że plany te muszą być zgodne z zasadami skuteczności pomocy, które zostały potwierdzone w europejskim konsensusie w sprawie rozwoju, muszą być przyjmowane przez administrację w porozumieniu ze społecznościami lokalnymi, które mają z nich korzystać, oraz wdrażane z udziałem lokalnego społeczeństwa obywatelskiego i organizacji humanitarnych, aby zapewnić skuteczną koordynację, przejrzystość i poczucie odpowiedzialności;
45. podkreśla znaczenie partnerstwa z ONZ, współpracy z innymi instytucjami międzynarodowymi, w szczególności z Unią Afrykańską, oraz dialogu z innymi organizacjami regionalnymi i subregionalnymi;
46. uważa, że znacząca współpraca w zakresie bezpieczeństwa między UE i Afryką musi opierać się na zrównoważonym rozwoju, a zwłaszcza musi koncentrować się na:
  - a) umacnianiu demokracji przez zapewnienie odpowiedzialnych, demokratycznych systemów sprawowania rządów za pomocą skutecznej kontroli parlamentarnej, a także demokratycznych instytucji i praworządności, gwarantujących wszystkie swobody społeczeństwa obywatelskiego;
  - b) zakończeniu konfliktów i zapobieganiu ich ponownemu wybuchowi, przy jednoczesnym eliminowaniu ich podstawowych przyczyn w celu osiągnięcia trwałego pokoju i bezpieczeństwa;
  - c) rozwijaniu ukierunkowanych na młodzież strategii politycznych, które sprzyjają rozwojowi gospodarstwu i tworzeniu możliwości zatrudnienia; podkreśla potrzebę angażowania młodzieży w procesy polityczne, gospodarcze i pokojowe;
  - d) wspieraniu prewencyjnych i stabilizujących planów działania;
  - e) wzmacnianiu pozycji kobiet przez uznanie ich za inicjatorki zmian w afrykańskich społecznościach, zwiększanie ich możliwości edukacyjnych i gospodarczych, promowanie ich uczestnictwa w instytucjach lokalnych i krajowych oraz procesach decyzyjnych, a także wspieraniu ich roli w budowaniu pokoju, zapobieganiu konfliktom i w mediacji oraz zwalczaniu przemocy seksualnej wobec kobiet i dziewcząt;
  - f) zapewnianiu podstawowych usług, takich jak opieka zdrowotna, bezpieczeństwo

żywnościowe, dostęp do wody, infrastruktura sanitarna i higiena, ochrona socjalna, mieszkania i siatki bezpieczeństwa socjalnego, wsparcie i ochrona zdrowia psychicznego, edukacja i wsparcie ludności wysiedlonej, aby zwiększyć zaufanie obywateli do państwa;

- g) zapewnianiu bezpieczeństwa oraz stabilności administracyjnej i prawnej;
  - h) eliminowaniu ubóstwa, bezkarności i korupcji;
  - i) przeciwdziałaniu skutkom zmian klimatu przez uwzględnienie działań w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu i łagodzenia jej skutków, aby zapewnić trwałą odporność źródeł utrzymania na zagrożenia środowiskowe;
  - j) poszanowaniu praworządności oraz promowaniu zrównoważonego rozwoju i praw człowieka bez dyskryminacji z jakichkolwiek względów, wolności wypowiedzi, wolności mediów i wolności zrzeszania się oraz wzmacnianiu wsparcia strukturalnego dla społeczeństwa obywatelskiego i niezależnych mediów;
  - k) propagowaniu zrównoważonych praktyk rolnych, takich jak agroekologia, wspieraniu drobnych producentów i rolników oraz wprowadzeniu w życie związku żywnościowego, aby uwzględnić wszystkie formy niedożywienia we wszystkich kontekstach oraz nadal finansować działania łączące interwencje humanitarne i rozwojowe służące wyeliminowaniu przyczyn tego problemu;
47. wyraża głębokie zaniepokojenie tym, że obecne wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa w Afryce – w połączeniu z utrzymującymi się nierównościami, brakiem możliwości dla młodzieży oraz nieudolnym zarządzaniem – mogą zachęcać do migracji i prowadzić do dużych przesiedleń ludności, osłabiając państwa Afryki Północnej i wywierając wpływ na Europę, i w rezultacie powodując powszechny kryzys humanitarny; dostrzega wpływ konfliktów, ubóstwa, nierówności i zmian klimatu na przymusowe przesiedlenia i apeluje do Unii Europejskiej o ułatwienie legalnej, bezpiecznej i godnej migracji; w związku z tym podkreśla, że ważne jest zacieśnienie współpracy między, w szczególności, UE a regionem Sahelu, aby rozwiązać ten istotny problem, a jednocześnie przypomina o przyjętej praktyce powstrzymywania się od stosowania zasady warunkowości do pomocy humanitarnej związanej z działaniami w dziedzinie migracji w regionie;
48. z zadowoleniem przyjmuje strategię UE dla Rogu Afryki obejmującą nie tylko politykę bezpieczeństwa i humanitarną, ale również bardziej długofalową politykę rozwoju oraz milenijne cele rozwoju; podkreśla znaczenie tej bardziej długofalowej wizji polityki rozwoju i wzywa Komisję i państwa członkowskie do koordynowania własnych polityk w tym względzie oraz do jak najszybszego wdrożenia wspólnego programowania dla różnych krajów i dla regionu;
49. apeluje o stosowanie rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie młodzieży, pokoju i bezpieczeństwa we współpracy UE z Afryką w dziedzinie bezpieczeństwa;
50. wzywa UE, aby dążyła do skutecznego wdrażania agendy ONZ dotyczącej kobiet, pokoju i bezpieczeństwa we wszystkich obszarach działań zewnętrznych UE, w tym perspektywy płci w kluczowych obszarach politycznych strategicznego partnerstwa

między UE a Unią Afrykańską na rzecz bezpieczeństwa;

51. uważa, że UE powinna wzmocnić współpracę z parlamentami narodowymi, w tym z komisjami ds. bezpieczeństwa i obrony, aby usprawnić kluczowe funkcje nadzoru nad krajowymi i zewnętrznymi interwencjami w dziedzinie bezpieczeństwa;
52. wzywa wszystkie podmioty wojskowe w Sahelu, aby przestrzegały międzynarodowego prawa humanitarnego oraz reagowały kompleksowo, skupiając się na łagodzeniu cierpień najbardziej narażonych grup ludności, w szczególności przez uznanie ochrony ludności cywilnej za kluczowy wskaźnik powodzenia jakiejkolwiek zintegrowanej strategii w dziedzinie bezpieczeństwa; podkreśla, że należy zadbać o to, aby prowadzenie wszystkich operacji w dziedzinie bezpieczeństwa nie pogorszyło sytuacji humanitarnej; wzywa wszystkie podmioty odpowiedzialne za bezpieczeństwo do monitorowania wpływu ich operacji wojskowych i środków bezpieczeństwa na dostęp do usług – w tym do żywności i żywienia – oraz przymusowe wysiedlanie, aby zminimalizować ich negatywny wpływ na potrzeby humanitarne;
53. uważa, że wobec nadzwyczajnego wyzwania, jakim jest pandemia COVID-19, niezbędne jest udzielenie nadzwyczajnej i kompleksowej pomocy dotkniętym nią regionom, kontynuowanie misji i operacji WPBiO i wspieranie lokalnych sił zbrojnych w formie porad dotyczących postępowania w obliczu pandemii, wzmocnienie działań rozwojowych UE w tych regionach, które mogą odegrać ważną rolę w ograniczeniu skutków kryzysu zdrowotnego, a także udzielenie niezbędnej pomocy humanitarnej, przy czym należy wykazywać się elastycznością i zdolnością przystosowania do sytuacji; z zadowoleniem przyjmuje jednogólną decyzję grupy G-20 o zawieszeniu opłat za obsługę zadłużenia najuboższych państw;
54. zaleca, by UE, wraz z Międzynarodowym Funduszem Walutowym, Bankiem Światowym i Afrykańskim Bankiem Rozwoju, podjęła interwencję finansową, aby pomóc w kontroli poziomu zadłużenia i spłaty odsetek; apeluje, aby w związku z pandemią COVID-19 i jej skutkami finansowymi zbadać wszystkie możliwości redukcji długu, zawieszenia spłaty zadłużenia oraz długookresowej zdolności do obsługi długu dla państw afrykańskich;
55. zaleca, by państwa, których to dotyczy, wzięły na siebie pełną odpowiedzialność prawną i przyjęły wszelkie niezbędne środki gwarantujące rozliczenie na podstawie międzynarodowego prawa humanitarnego wszystkich stron, które dopuściły się naruszeń prawa, aby umożliwiły swobodny dostęp osób w potrzebie, w tym osób mieszkających na terytoriach znajdujących się poza kontrolą rządową, do pomocy humanitarnej i podstawowych usług w celu uniknięcia ryzyka sprzeniewierzenia środków pomocy humanitarnej oraz umożliwiły negocjowanie dostępu pomocy humanitarnej ze wszystkimi stronami konfliktu, a także podkreśla, jak ważne jest postrzeganie pomocy humanitarnej jako działania neutralnego i bezstronnego oraz zapewnienie bezpieczeństwa pracownikom organizacji humanitarnych;
56. z zadowoleniem przyjmuje propozycję wzmocnienia zasady multilateralizmu w stosunkach między Afryką a UE, zawartą we wspólnym komunikacie pt. „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką”; uważa, że komunistyczne Chiny i autorytarna Rosja przyjęły odmienne podejście w relacjach z państwami afrykańskimi, sprzeczne z wysiłkami UE; wzywa Komisję, aby skuteczniej prowadziła działania dyplomacji publicznej i usprawniła dialog z Unią Afrykańską,

rządami, parlamentami i społeczeństwami obywatelskimi w celu lepszego informowania o wsparciu UE na rzecz bezpieczeństwa w Afryce jako o wkładzie w realizację afrykańskiej strategii rozwoju do roku 2063;

o

o o

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.